

Jobb, ha készen állunk

„Ézsaia”, barátaim, legyetek bájosak és legyetek átvatosak, hogy hogyan töltsétek időtököt! Legtöbbször csak egy rövid idő áll rendelkezásunkra, és ez az idő is hamar lejár: Áletünk leperreg. Gondolkodjunk szívesen, legyünk őszintek! Mi kárunk lehet abból, ha készen vagyunk? Szívünkben most biztosan mindannyian azt válasszjátok: Semmi! Tehát akkor, jobb készen lenni, és nem menni, mint menni úgy, hogy nem vagyunk készen.”

(William Miller, 1843)

Kicsit könnyelműen állunk magunkat, amint ezeket a régi sorokat olvassuk, amelyek oly határozottak, világosak és meggyőzőek. Teljesen hiányzik belőlük az a bizonytalanság, amelyhez oly sok adventista hozzászokott: halvány utalások a „Ézsaia könyve”-re és a „Ézsaia könyve”-re, ami teret ad annak, hogy magánváleményünket hangoztassuk Jézus valamikori, kézzel visszatérésének valószínűségét illetően. Nem akarunk a családok kizárni lenni - mondjuk. Nem akarjuk úgy válogatni, mint William Miller.

Az a férfi,
aki papra vetette e sorokat több mint 16 évvel ezelőtt, nem egy felhők kézzel jött járás idealista volt, akit Jézus eljövetelebe vetett reménye a lehetséges családja számára emelt volna. William Miller, a baptista, laikus igehirdető, akinek bibliatanulmányozása az 1830-as években elindította az advent mozgalmat, elsősorban földműves volt, akinek letelepítése kezdte az évszázadok a talaj változásai. Ideális-e az időjárás ezen a héten, hogy elveszünk a krumplit? Betakarás-e a kukoricát, vagy hagyjuk még inkább szaradni? A szántóföld időszakos változásainak megfigyelése olyan lelki és értelmi kárpótlásokat alakított ki Millerben, hogy ugyanilyen alaposan tudta vizsgálni az Isten Igéjében fellelhető természetismereteket is: megfigyelte, hogy a magvetést elkerülhetetlenül követi az aratás, és minden növényeké szakszaknak egyszer van. A fenséges és fölélméletes utolsó nap bibliai üzenete, amikor az aratás Ura ezt mondta az aratóknak: „Ézsaia könyve”-re először a konkolyt, és kézzel kőbe, hogy megérezzétek; a börtört pedig takarásaitok az Ön csűrjébe”; nem kerülete el annak az embernek a figyelmét, aki öppolyan jött tudott olvasni a mező talajában, mint az Isten Igéjéből.

William Miller

saját korszakainál, sőt, talán még nálunk is jobban tudta azt - mégpedig személynél tapasztalásból -, hogy mit jelent szenvedélyesen Jézus máj sodik eljövetelebe vetett hite alapján. A népszerű sajtó több mint egy évtizeden át gőnyölt rajta; gyengeelműnek, félkegyelműnek nevezte őt. Mivel a zezreket vezetett rá a bibliai próféciák és szerű és meggyőző értelmezésére, s mert az aratásról beszélt, és nem csupán a tündérlő tavaszról, a lelkesek élvezettel gőnyöltak rajta szívesen szívesen, szerte az Egyesült Államokban. Dávid és társai, főszerzők, akik nyilvános beszédeit, mert - teljesen jogosan - úgy érezték, hogy ha ennek az embernek igaza van Jézus máj sodik eljövetelebe kapcsolatban, akkor ők nem csupán védnek, hanem válogatnak gonoszait tesznek.

Miller azonban

az elvesztett körte őrzett buzgalmának olvasztó golyójában alakította ki azt a kikezdetlen logikájára épülő örvényest, amit a bevezető sorokban olvastunk. Bizony igaz, hogy - amint Miller írta - hirdette - nincs semmi kajrunk abból, ha úgy szervezzük át az életünket, hogy mindig határozottan szem előtt tartjuk a véget. Akkor és most is igaz: egyértelműen jobb, ha készen vagyunk Jézus eljövételére, s mind kapcsolatainkban, mind vagyónkat illetően "Ézsaiás életben és kegyességben" éljünk, még ha Urunk késlekedne is; mint ha visszahanyatlanjunk babiloni vájnkosainkra.

Bármilyen

könyveléssel jár is annak az adventistának az élete, aki állhatatosan és kitartóan tekint előre Jézus második eljövételére, mindez oly jelentéktelennek tűnik majd azon a napon, amikor a bűzöt begyűjtik a Megváltás csűrjébe.

Az Ő

eljövételének dicsőséges fényét látva gyorsan elfelejtjük majd, hogy egyesek "Ézsaiás" furcsa, vaskalapos szövegeknek neveztek bennünket. "»...látványossága lettünk a világnak, angyaloknak, mint embereknek." (1Kor 4:9; idézet: Ellen G. White: Fundamentals of Christian Education, 289. old.)

Ez felhájs a

szenvélyes, megingathatatlan advent-hitre, arra, hogy úgy szervezzük át az életünket, hogy az életünk legigazabb hitjének. Senki sem vitathatja, hogy ha ezt a gyakorlatban megvalósítjuk, az javát az életünk minőségét. Akik úgy élik, hogy közben az égbe emelik tekintetüket, végül a legjobb szomszédnak, a legjobb házastársnak, a legjobb barátjának bizonyulnak, és élet illata lesznek az életre ebben a haldokló világban.

Á

Bill Knott